

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 500/2025-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/4/2025 z 13. februára 2025 takto

rozhodol:

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/4/2025 z 13. februára 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/4/2025 z 13. februára 2025 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **2 318,16 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. júna 2025, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 500/2024-23 z 3. septembra 2025 prijatá na ďalšie konanie

v celom rozsahu, domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu o zastavení dovolacieho konania. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhujú priznať im náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu Okresného súdu Senica sp. zn. 7Csp/103/2017 vyplýva, že 1. októbra 2024 bolo okresnému súdu doručené dovolanie sťažovateľov, žalovaných v predmetnom konaní, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/20/2023 z 29. mája 2024 spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania. Okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie 9 989 eur uznesením z 11. októbra 2024. Dňa 16. októbra 2024 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalobkyne, ktoré bolo sťažovateľom doručené 4. decembra 2024. Dňa 2. decembra 2024 bolo mailom prostredníctvom právneho zástupcu sťažovateľov do podateľne okresného súdu doručené späťvzatie dovolania, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolacie konanie zastavil a žalobkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je tvrdenie, že došlo k porušeniu nimi namietaných práv napadnutým uznesením z dôvodu, že najvyšší súd zastavil dovolacie konanie na základe späťvzatia dovolania odoslaného iba mailom bez autorizácie podľa osobitného predpisu, ako to predpokladá Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v § 123 ods. 2 v spojení s § 125 ods. 2. Späťvzatie dovolania (čiže dispoziciu konaním pred dovolacím súdom) je pritom v zmysle odbornej literatúry nevyhnutné vnímať ako podanie vo veci samej. Na takto podané späťvzatie, ktoré nebolo v lehote doplnené v listinnej ani v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu, nemal najvyšší súd prihliadať. Napadnuté uznesenie tak vnímajú ako prekvapivé, porušujúce ich právo na prístup k súdu.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

4. Z vyjadrenia predsedníčky príslušného senátu najvyššieho súdu vyplýva, že, vychádzajúc zo spôsobu, akým zákonodarca pristúpil k formulácii z § 123 ods. 2 CSP, späťvzatie dovolania nie je považované za podanie vo veci samej a ak bolo voči súdu urobené v elektronickej podobe bez autorizácie, nie je v zmysle § 125 ods. 2 CSP potrebná jeho dodatočná autorizácia, aby naň súd mohol prihliadať. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu aj späťvzatie dovolania zaradiť medzi podania vo veci samej, bol by to pri ním zvolenom spôsobe výpočtu podaní výslovne v § 123

ods. 2 CSP uviedol, resp. by zvolil takú formuláciu, že spoločne ku všetkým vymenovaným podaniam by všeobecne uviedol aj ich späťvzatie. Zároveň polemizuje s postupom spočívajúcim v odoslaní späťvzatia dovolania v mene klienta, ktorý následne právny zástupca nemieni autorizovať a v tejto súvislosti navrhuje, aby ústavný súd sťažovateľom nepriznal náhradu trov konania.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

5. Zúčastnená osoba (žalobkyňa v predmetnom konaní) zastáva názor, že, vychádzajúc striktne z § 123 ods. 2 CSP, resp. z odborného komentára k tomuto ustanoveniu, späťvzatie dovolania nie je možné považovať za podanie vo veci samej. Sťažovatelia celú dlžnú sumu uhradili 4. februára 2025 a svojmu právnomu zástupcovi dali pokyn na späťvzatie dovolania. Zastavením dovolacieho konania najvyšší sú len rešpektoval dispozičné oprávnenie sťažovateľov. Zúčastnená osoba zároveň poukazuje na obmedzený prínos ústavnej sťažnosti z pohľadu ochrany základných práv sťažovateľov.

III.3. Replika sťažovateľov:

6. Právny zástupca sťažovateľov namieta osobné útoky najvyššieho súdu proti jeho osobe. Pripomína, že koná v mene svojich klientov (sťažovateľov), nie vo svojom mene. Advokát nemá povinnosť oznamovať najvyššiemu súdu, že tým, že späťvzatie dovolania nemieni autorizovať, najvyšší súd naň nemá prihliadať. V zmysle argumentácie najvyššieho súdu (že späťvzatie dovolania nie je podaním vo veci samej, a preto ho netreba autorizovať) by to tak či tak na veci nič nezmenilo.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o zastavení dovolacieho konania na základe späťvzatia dovolania doručeného najvyššiemu súdu v elektronickej forme bez autorizácie (mailom), bez jeho následného doplnenia v listinnej podobe, resp. elektronicky s autorizáciou.

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom

rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

9. V okolnostiach prejednávanej veci oproti sebe stoja právne názory najvyššieho súdu, podľa ktorého je písomná forma späťvzatia dovolania (ako podania, ktoré nie je podaním vo veci samej) naplnená samotným podaním v elektronickej podobe bez potreby autorizácie. Oproti tomu sťažovatelia trvajú na tom, že späťvzatie dovolanie (podané emailom) je podaním vo veci samej, preto ak nebolo dodatočne doručené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu, najvyšší súd naň nemal prihliadať.

10. Späťvzatie dovolania je procesný úkon, ktorý je definitívny. Ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd nemá inú možnosť, než dovolacie konanie zastaviť (porov. § 446 CSP). Uvedený postup korešponduje s dispozičným princípom, ktorý ovláda (aj) opravné konania. Aj v tomto prípade však platí, že forma podania musí byť zo strany podávateľa dodržaná, inak podanie nemôže vyvolať procesné účinky.

11. Podľa § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

12. Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

13. Pri výklade citovaných ustanovení je vhodné mať na pamäti, že vymedzenie podania vo veci samej úzko súvisí s dispozičnou zásadou, ktorá ovláda sporový civilný proces. Táto zásada sa prejavuje tým, že je to predovšetkým strana, kto disponuje a) samotným konaním, b) jeho predmetom. Dispozícia konaním pritom znamená jeho vyvolanie a ukončenie, a to konanie pred súdom prvej aj druhej inštancie, aj pred súdom dovolacím (teda vrátane konania o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch). Výpočet podaní uvedený v § 123 ods. 2 CSP je pritom demonštratívny a pripúšťa aj iné podania vo veci samej, napríklad vyjadrenie žalovaného k žalobe, uznanie nároku, vzdanie sa nároku či súdny zmier. Naopak, za podanie, ktoré nie je podaním vo veci samej, možno označiť napríklad návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, námietku zaujatosti sudcu, námietku nepríslušnosti či súhlas s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania, návrh na odročenie pojednávania, návrh na prerušenie konania či návrh na vykonanie dôkazov (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 483).

14. Ústavný súd z hľadiska historického kontextu pripomína, že nemožno opomínať dopady elektronickej komunikácie, ktorá bola umožnená aj do 30. júna 2015 ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a ku ktorej ústavný súd už uviedol, že problémom, ktorý tento nový spôsob komunikácie so sebou priniesol, je tzv. fenomén virtuálnej identity prejavujúci sa značnou mierou neistoty týkajúcej sa prítateľnosti (privlastnenia) virtuálneho konania konkrétnemu subjektu práva. Vzhľadom na uvedené bolo nevyhnutné vytvoriť kombinovaný

právne technický inštrument, prostredníctvom ktorého by sa takáto istota dala zabezpečiť. Ako jeden z takýchto inštrumentov bol vytvorený zaručený elektronický podpis, ktorý v právnej praxi zaznamenal okamžitú pozitívnu reakciu v otázke riešenia autenticity a pričitateľnosti právne relevantného konania realizovaného prostredníctvom elektronických prostriedkov konkrétnemu subjektu práva. Vzhľadom na uvedené, ak je dokument označený zaručeným elektronickým podpisom, je možné nielen *de iure* preukázať jeho pôvodcu, ale je možné tiež s relatívne vysokou mierou spoľahlivosti určiť pravosť jeho obsahu. Vo všetkých ostatných prípadoch, keď účastník konania komunikuje so súdom prostredníctvom elektronických prostriedkov a jeho právne relevantné prejavy nie sú opatrené zaručeným elektronickým prostriedkom, je nevyhnutné postupovať podľa citovaného § 42 ods. 1 OSP a takto urobené podanie doplniť v jeho písomnej podobe do troch dní od jeho podania v elektronickej podobe. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada (porov. III. ÚS 698/2017).

15. Následne ústavný súd na uvedené nadviazal aj po účinnosti „nového“ kódexu, keď vyslovil, že zmyslom a účelom § 125 ods. 2 CSP je záruka identifikácie podávateľa a podania. Dôvodom toho, že elektronické podania bez autorizácie majú byť doplnené listinne alebo elektronicky s predpísanou autorizáciou, je potreba odstránenia pochybnosti o tom, či podanie urobené elektronicky bez autorizácie bolo skutočne prejavom vôle strany sporu. Účelom je zabrániť tomu, aby podanie strany urobil niekto iný ako strana, či už sama, alebo prostredníctvom svojho zástupcu. Pri naplnení tohto účelu je celkom bez významu rozlišovať medzi podaniami strany a podaniami zástupcu strany, keďže autenticita konania zástupcu strany vyplýva z písomného splnomocnenia tak, ako to ustanovuje § 92 ods. 1 CSP. Okrem toho podanie strany samej a podanie zástupcu strany je tak či tak, osobitne, ak obsahovo ide o to isté podanie, stále podaním strany (III. ÚS 456/2025).

16. Ústavný súd zohľadňuje už uvedené úvahy a vychádza zo skutočnosti, že v prípade riadneho opravného prostriedku – odvolania, niet pochyb o tom, že ide o podanie vo veci samej, čo napokon vychádza priamo z § 123 ods. 2 CSP. Ústavný súd už v situácii, keď žalobca podal odvolanie elektronicky bez autorizácie, s odkazom na § 125 ods. 2 CSP konštatoval, že ak absentuje platná autorizácia podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente, ktorá je podmienkou samotného vzniku podania, hľadá sa naň, akoby nikdy nevzniklo (II. ÚS 442/2021). Resp. podľa ústavného súdu najvyšší súd postupoval ústavne súladným spôsobom, keď na elektronické podania sťažovateľa (odvolania), ktoré neboli podpísané zaručeným elektronickým podpisom a neboli v lehote troch dní doplnené písomne alebo ústne do zápisnice, prihliadal, ako keby vôbec neboli podané (III. ÚS 487/2014).

17. Za predchádzajúcej právnej úpravy potvrdila právna veda úvahu, že ak je podaním vo veci samej odvolanie, je ním aj jeho späťvzatie. Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku bola úprava späťvzatia odvolania obsiahnutá v jeho § 207. Podľa komentára k tomuto ustanoveniu vzhľadom na to, že vzdanie sa odvolania obsahuje návrh vo veci samej, musí byť v zmysle § 42 ods. 1 druhej vety doplnené písomne alebo ústne do zápisnice, ak bolo urobené elektronickými prostriedkami, resp. predložením originálu, ak bolo urobené telefaxom. Jej nesplnenie má za následok, že sa na späťvzatie odvolania pozerá, ako keby vôbec ani urobené nebolo (porov. Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, 965 s.). Aj najvyšší súd považoval späťvzatie odvolania za procesný úkon

strany sporu, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie (obdobne ako späťvzatie návrhu) (porov. 7Cdo/190/2021, bod 11).

18. Nestotožňujúc sa s prezentovanými názormi najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že ak zákonodarca nesporne považuje podania strán sporu, na základe ktorých disponujú konaním ako takým tým, že ho iniciujú na súde prvej i druhej inštancie, i v súvislosti s mimoriadnym opravným prostriedkom (žaloba, odvolanie, dovolanie) ako podania vo veci samej, ako pravdepodobné sa javí, že aj podania smerujúce k ukončeniu takto iniciovaného konania nepochybne predstavujúce dispozíciu strán s konaním ako takým je preto potrebné považovať ich za podania vo veci samej. Ich následné nedoplnenie v zmysle § 125 ods. 2 CSP má za následok, že sa na ne neprihliada. Navyše, nemožno dispozičný procesný úkon smerujúci k ukončeniu konania (o podaní strany súd meritórne nerozhodne, neposkytne mu súdnu ochranu) s ohľadom na jeho následky stotožňovať či prirovnávať k príkladmo uvedeným podaniam, ktoré nie sú podaniami vo veci samej, napr. návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, námietku zaujatosti sudcu či návrh na odročenie pojednávania.

19. Ako už bolo uvedené, zmyslom a účelom § 125 ods. 2 CSP je záruka identifikácie podávateľa a podania. Nesporne aj v prípade podania vedúceho k (iba procesnému) ukončeniu konania bez meritórneho rozhodnutia o predchádzajúcom podaní strany, keď sa strana *de facto* vzdáva meritórneho prejednávania veci, nemôže mať súd pochybnosti o tom, že späťvzatie dovolania urobené elektronicky bez autorizácie bolo skutočne prejavom vôle strany sporu.

20. Ústavne súladným výkladom § 123 ods. 2 v spojení s § 125 ods. 2 CSP tak nemožno dospieť k záveru, že na základe späťvzatia dovolania podaného elektronicky bez autorizácie bez toho, aby bolo doplnené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v lehote desiatich dní, možno zastaviť dovolacie konanie podľa § 446 CSP.

21. Ústavný súd nemá v okolnostiach prejednávanej veci ambíciu „vyšetrovať“, čo viedlo k vzniku predmetnej situácie, či bola spôsobená sťažovateľmi či ich právnym zástupcom.

22. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava.

23. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uplatňuje zásadu prednosti ústavne konformného výkladu, z ktorej okrem iného vyplýva, že v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, musí byť uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd. Ústavný súd pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (porov. napr. II. ÚS 461/2025).

24. Právu na súdnu ochranu (konkrétne na prístup k dovolaciemu súdu) by v okolnostiach prejednávanej veci viac svedčil prístup najvyššieho súdu smerujúci k posúdeniu prípustnosti, prípadne následnej dôvodnosti podaného dovolania než procesného zastavenia dovolacieho konania.

25. Na druhej strane sa javí, že ak by najvyšší súd dovolacie konanie nezastavil, dovolanie by odmietol ako oneskorene podané. Skutočnosť, že sťažovatelia spolu s dovolaním podali aj návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania, je podľa ústavného súdu prekážkou v prípadnom uplatnení princípu racionality, v súlade s ktorým ústavný súd nepovažuje za hospodárne rušiť napadnuté uznesenie len pre účely jeho doplnenia, v prípadoch, keď odstránenie tohto procesného nedostatku by nebolo spôsobilé ovplyvniť situáciu sťažovateľov v ich prospech (porov. I. ÚS 689/2024).

26. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

27. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu) podľa § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Najvyšší súd v novom konaní posúdi dispozičný procesný úkon – späťvzatie dovolania podané v elektronickej forme bez autorizácie – v intenciách záverov tohto nálezu.

V.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde“) náhradu trov konania v celkovej sume 2 318,16 eur (bod 3 výroku nálezu).

29. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Základná sadzba odmeny sa pri zastupovaní druhého a ďalšieho sťažovateľa znižuje o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky) na 185,5 eur. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby u štyroch sťažovateľov predstavuje 1 884,68 eur. Právny zástupca sťažovateľov je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 23 %. Repliku ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jej obsah ako podanie rozhodné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu za ňu nepriznal. V tejto súvislosti zároveň dáva do pozornosti, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah ods. 1 a 3) právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom nestavia do nárokovateľnej polohy (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021, I. ÚS 675/2023).

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu